

① Motor stříbrného auta ještě dozníval pod kopcem, když otec vstoupil do kuchyně. Darek zvedl oči a rychle prozkoumal jeho výraz, hlavně linku úst. Z té se dalo vyčíst, v jakém je stavu. Svěšené koutky a ochablá brada vždy spolehlivě prozrazovaly, že pil. Dnes mu brada energicky trčela dopředu a rty se usmívaly. Byl hladce oholený a měl na sobě bílou košili, kterou nosil, když jezdil do města.

„Dobré chutnání,“ popřál jim.

„Dě-ku-je-me-za-přá-ní,“ odpověděla Ema. Zpěvavě oddělovala jednotlivé slabiky, jak byla naučená z mateřské školky. Darka napadlo, že tímhle dětinským způsobem bude u stolu děkovat ještě za dvacet, za třicet let. Sám místo odpovědi jenom kývl hlavou. Uvažoval, jestli se

② má na neznámého návštěvníka začít vyptávat hned, anebo počkat, až se najedí.

„Copak dnes máme dobrého?“ Otec si vzal talíř a přistoupil ke sporáku.

„To poslední slovo můžeš vynechat,“ zamumlal Darek. Otec ponořil naběračku do hrnce s omáčkou, ochutnal a pochvalně mlaskl.

„Nic tomu nechybí.“

Jeho veselý hlas Darka rozčiloval. Zlostně položil příbor, až sebou Ema trhla.

„Máma vařila rajskou úplně jinak,“ prohlásil.

„Jak?“ zeptal se otec a posadil se proti němu.

„Stokrát líp.“

Otec si mlčky ukrojil kus masa, donesl ho do pusy, pečlivě rozžvýkal, spokojeně polkl. Jako by úplně zapomněl na matčino vaření.

„Takovouhle břečku bych uvařil i já!“ vykřikl Darek a s rozhořčením odstrčil talíř.

Otec se na něj upřeně podíval. Úsměv, který se mu ještě před chvílí rozléval po tváři, se vytratil, oči měl přísné.

„Nehulákej a jez,“ poručil. Takovým tónem, že Darek bez váhání poslechl. Ať se mu to líbilo, nebo ne, otcovy reakce ho vždycky zkrotily. Báł se vzdorovat. Ne že by mu naháněla strach mohutná ramena, statná postava a do očí bijící síla, měl respekt spíš z toho, co nebylo vidět a čemu nerozuměl. Věděl, že kdesi uvnitř, pod napjatým klidem se prostírá bouřková oblast. Otec do ní nikoho nenechal vstoupit, ale občasné zahřmění a ojedinělé blesky dávaly tušit, co se pod zdánlivě mírným povrchem děje.

„Marta je tak hodná, že nám pomáhá, tak ji nebudeš pomlouvat.“

„Nepomlouvám.“

„Povídáš, že neumí vařit. To je pomlouvání.“

„I když je to pravda?“

„Čí pravda? Akorát ty se ofrňuješ. Mně i Emě to chutná. A tobě by taky chutnalo, kdybys chtěl,“ prohlásil otec s jistotou, která Darka dopalovala. Co mohl vědět o jeho chutích!

OTEC

PROCHAŹKOVA, IVA:
UZLY A POMERANCE.
PRAHA: ALBATROS ZOM,
o. 23-25.

③ „Kdybys chtěl? Podle tebe se člověk může přinutit, aby mu něco chutnalo?“
„Člověk se může přinutit ke všemu.“
Darek měl co dělat, aby se nezasmál. *Proč tedy piješ? Proč se nepřinutíš srbělo?* srbělo ho na jazyku, ale radši si zacpal pusu knedlíkem. Hádat se mohl s Martou, spory s otcem nepřicházely v úvahu. Chvilí jedli všichni tři mlčky, ozývalo se jen cinkání příborů a Emino funění, jak zápasila se svým plátkem masa.